

Arrest

nr. 96 342 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 september 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. HUYSMANS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soennitsche moslim te zijn van Arabische origine en u zou sinds uw 7 jaar in Bagdad (Centraal-Irak) gewoond hebben.

Volgens uw verklaringen ondervindt u in Irak reeds jarenlang problemen als gevolg van uw vader, M.A., zijn vroegere lidmaatschap bij de Baath-partij van Saddam Hussein. Hij zou opgeklommen zijn tot de partijrang van adû shu'bah en zou tot eind 2007 rector geweest zijn van de onderwijsfaculteit van

meisjes in al-Jadriyah (Universiteit van Bagdad). Hij zou ook privé-lessen hebben gegeven aan kinderen van belangrijke Baath-leden.

Na de val van Saddam's regime zouden jullie thuis vaak bedreigingen ontvangen hebben omwille van het werk van uw vader. Op een dag in 2004, zou u na een dag in de stad met uw familie vaststellen dat de ramen in het huis gebroken waren en er een grote steen in de garage was achtergelaten. Datzelfde jaar nog werd jullie huis onder vuur genomen, waardoor het raam van de keuken sneuvelde. Het laatste dreigement was een envelop met daarin een kogel die uw moeder eind 2007 teruggevonden zou hebben in huis. Naar aanleiding van al deze problemen zou uw vader eind 2007 beslissen onder te duiken, in de hoop dat hiermee de problemen voor jullie zouden ophouden.

Op 25 december 2008 zou u samen met uw zus B.B. {...} thuis ontvoerd zijn door onbekende milities, volgens uw verklaringen omwille van uw vader. Tijdens uw gevangenschap zou men u uitgescholden en geslagen hebben, met de bedoeling het onderduikadres van uw vader te achterhalen. Na de eerste 2 dagen gevangenschap zou u uw zus B.B. {...} niet meer gehoord of gezien hebben. U zou later vernemen dat zij na betaling van 30.000 dollar losgeld was vrijgelaten. Op 28 februari 2009 werd u door de Amerikanen bevrijd samen met nog verschillende andere mannen die op dezelfde plaats werden vastgehouden. Thuis trof u niemand aan, waardoor u de eerste nacht bij uw burens doorbracht. Vervolgens zou u bij uw vriend O. {...} in Hay al-Jihad gebleven zijn, terwijl u op zoek ging naar uw familie. Via Sheikh Said vond u uw moeder en zus I.B. {...} terug bij familie in Fallujah Amriya. Uw zus B.B. {...} was op dat moment al via Syrië naar België gevlucht. Hoewel uw moeder en I.B. {...} op een vast adres verbleven, zou u zelf sindsdien constant van verblijfplaats veranderd zijn uit vrees voor een nieuwe ontvoering. U zou toen bij verschillende mensen in Fallujah en Ramadi verbleven hebben, aangezien u daar heel veel familie heeft. Op die wijze zouden u en uw gezinsleden de daaropvolgende 3 jaar in Irak doorgebracht hebben.

Op 8 februari 2009 zou jullie huis door de overheid in beslag genomen zijn en in mei 2009 zouden jullie huis en auto in brand gestoken zijn. Na het vertrek van de Amerikanen uit Irak zou de overheid beslist hebben om ex-Baathleden en hoogopgeleiden te arresteren. Uit vrees dat ook u en uw zus I.B. {...} gevaar zouden lopen, besloot uw moeder dat jullie samen Irak moesten ontvluchten. Op 11 december 2011 zouden jullie Irak vanuit Ramadi verlaten, om vervolgens via Turkije op illegale wijze door te reizen naar België. Hier zouden jullie op 20 december 2011 toekomen vroegen jullie diezelfde dag nog asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: Uw geboorteakte opgesteld in Frankrijk; uw origineel oud en nieuw nationaliteitsbewijs; uw originele identiteitskaart; het nationaliteitsbewijs van I.B. {...}; de identiteitskaart van I.B. {...}; 10 foto's van een verwoeste woning en wagen; een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw moeder; een kopie van de identiteitskaart van uw vader; een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vader; verscheidene originele documenten in verband met het verblijf van uw ouders in Frankrijk tijdens uw vader's opleiding in de jaren '80; de originele kaart van de Vrienden van Saddam; het curriculum Vitae van uw vader; uw originele studentenpas aan de universiteit van al-Mansour (geldig tot 1 oktober 2001); uw militair boekje (dd. 1996); een x-ray foto; een kopie van woonattest.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende ernstige elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en wel om de volgende redenen.

Vooreerst nopen vage en tegenstrijdige verklaringen er toe om het verblijf van u en uw dichte familieleden in Irak na de val van Saddam's regime ernstig in vraag te stellen. Op de eerste plaats door uw vage verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke activiteiten onmiddellijk na de Val in 2003. Zo zou u naar eigen zeggen uw universiteitsstudies na de Val eenvoudigweg verdergezet hebben om ze in 2004-2005 definitief af te ronden. Ter staving hiervan legt u echter louter een studentenkaart neer, geldig tot 1 oktober 2001. Na uw studies zou u vervolgens geen enkel beroep meer uitgeoefend hebben 'omwille van de instabiele situatie waardoor jullie leven in gevaar was' (CGVS 7 en 10). Ondanks deze instabiele situatie zou uw vader, die omwille van zijn vroegere Baath lidmaatschap nochtans op de eerste plaats gevisieerd werd, tot eind 2007 zijn werk verderzetten om jullie gezin te onderhouden (CGVS 7). Ongeacht zijn hoge graad binnen de voormalige Baath partij van Saddam Hussein zou hij immers zonder problemen zijn functie verder hebben mogen uitoefenen (CGVS 15). Zelfs in 2007 zette hij zijn werk enkel stop om onder te duiken en werd hij met andere woorden niet door de overheid ontslagen (CGVS 16). Het proces van de-Baathificering in Irak, waarbij alle personen met een hoge rang ten tijde van het Baath-regime uit hun functies werden ontheven, zou uw vader bijgevolg volledig ongemoeid gelaten hebben. Nochtans valt de rang van adû shu'bah - die u aan uw vader toeschrijft - wel degelijk onder voornoemde 'hogere rangen' (zie p. 9-10 in de SRB over voormalige Baath-leden in Irak dat toegevoegd werd aan het administratieve dossier).

Wat betreft de bedreigingen die tot het onderduiken van uw vader geleid zouden hebben, leggen u en uw zus tegenstrijdige verklaringen af. Zo zou u de eerste twee bedreigingen in 2004 situeren (CGVS 17), en niet in 2007 zoals uw zus I.B. {...} (CGVS I.B. {...}, 9). Sinds het vertrek van uw vader zou er volgens u bovendien op geen enkel moment nog rechtstreeks contact geweest zijn tussen uw vader en zijn gezin, aangezien alle contact onrechtstreeks via het hoofd van de stam verliep (CGVS 5). Volgens uw zus I.B. {...} zou er echter tot tweemaal toe rechtstreeks telefonisch contact geweest zijn tussen uw moeder en vader, en zou u daarvan op de hoogte geweest zijn. Op de vraag wanneer dat telefonisch contact ongeveer plaatsgevonden heeft, dient ze echter vreemd genoeg het antwoord – zelfs bij benadering – schuldig te blijven (CGVS I.B. {...}, 12-13). Bovendien dient in dit verband nog opgemerkt te worden dat ook meer algemene vragen om te peilen naar uw eigenlijke verblijf in Irak omstreeks die periode niet geheel konden overtuigen. Gevraagd naar muren of barricades in uw wijk zou u bevestigen dat er een veiligheidsmuur gebouwd werd omstreeks 2006-2007 omwille van het sektarisch geweld. Hoewel u verklaart in die periode ook daadwerkelijk in de wijk verbleven te hebben, dient u echter het antwoord op de vraag wie die muur gebouwd heeft schuldig te blijven (CGVS 22). Uw zus zou eveneens spontaan over een veiligheidsmuur beginnen, maar zou verder doorgevraagd naar meer specifieke informatie hierover ook maar moeizaam antwoorden kunnen formuleren. Haar antwoorden over de locatie van de doorgang(en) in die veiligheidsmuur en door wie deze bewaakt werden toen, stroken echter niet met uw verklaringen hieromtrent (CGVS 22-23 en CGVS I.B. {...}, 14-15). I.B. {...}'s uitleg dat zij als meisje veelal binnen bleef en daardoor niet op de hoogte was van de algemene veiligheidssituatie in de wijk kan in dit geval niet overtuigen. Temeer omdat van inwoners – vrouwen inclusief – enigszins verwacht mag worden dat ze op zijn minst enige interesse aan de dag leggen naar de veiligheidssituatie in de wijk waar ze op dat moment wonen. De vage en tegenstrijdige verklaringen omtrent deze periode en de problemen die zich toen gesteld zouden hebben, trekken bijgevolg de oprechtheid van uw verklaringen ernstig in twijfel. In dit verband kan bovendien nog opgemerkt worden dat de asielaanvraag van uw zus B.B. {...} in 2009 geweigerd werd, net omdat er geen geloof gehecht kon worden aan haar recente verblijf in Irak.

Voorts blijkt u evenmin een gedetailleerde weergave te kunnen geven van de laatste 3 jaar dat u in Irak verbleven zou hebben, hoewel deze periode verser in het geheugen ligt. Uw zus I.B. {...} zou samen met jullie moeder de afgelopen 3 jaar praktisch onafgebroken op één en hetzelfde adres in de buurt van Fallujah verbleven hebben (CGVS I.B. {...}, 3). Zelf zou u afwisselend bij verschillende familieleden in Fallujah en Ramadi gewoond hebben, aangezien u liever niet op één en hetzelfde adres verbleef en u toch voldoende familieleden had bij wie u daar telkens tijdelijk kon verblijven (CGVS 4). U stelt het Commissariaat-generaal echter niet verder in staat om zich een duidelijker en vooral meer gedetailleerd beeld te vormen van uw verblijfplaats en situatie de afgelopen jaren.

De twijfels over de algemene oprechtheid van uw verklaringen hieromtrent worden bovendien verder aangewakkerd door de twijfelachtige verklaringen die u en uw zus afleggen omtrent uw reisweg. Zo verklaart u beide van Ramadi naar Zakho gereisd te hebben via Dohuk en dus via KRG-gebied. Onderweg zouden de checkpoints volgens u bemand zijn door het Iraakse leger (CGVS, 21), terwijl uw zus zowel het Iraakse leger als Amerikanen in de omgeving gezien heeft (CGVS I.B. {...}, 5). Geen van u beide maakt echter spontaan melding van Koerdische troepen (Peshmerga) aan de controleposten om Noord-Irak te betreden. De verklaring van I.B. {...} niet op de hoogte te zijn welke documenten aan deze controleposten voorgelegd moesten worden, roept eveneens ernstige vragen op. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt worden er immers wel degelijk toegangs- en identiteitscontroles om veiligheidsredenen doorgevoerd bij het betreden van KRG-gebied. Meer concreet dient iedere persoon die KRG-gebied betreedt zich te identificeren en te laten fotograferen. De verklaring van I.B. {...} hier allemaal niets van gemerkt te hebben omdat ze het grootste deel van de reis geslapen zou hebben (CGVS I.B. {...}, 5), houdt in die zin bijgevolg geen steek. Bovendien doet de blijkbaar probleemloze reis weg uit Irak bijkomende vragen rijzen, temeer omdat volgens uw verklaring zowel uw vader als uzelf overal in Irak gesignaleerd zou staan (CGVS 4-5 en 19, en CGVS, I.B. {...} 8).

Zelfs indien er nog geloof gehecht zou kunnen worden aan uw verblijf in Irak de afgelopen jaren, quod non, dan nog dient opgemerkt te worden dat u er evenmin in slaagt om met uw relaas over uw recente problemen in Irak uw geloofwaardigheid enigszins te herstellen. Zo wordt de vrees voor een nieuwe ontvoering en bijgevolg ook de geloofwaardigheid van de eerste ontvoering van u en uw zus B.B. {...} ernstig ondergraven door de volgende vaststellingen. Op de eerste plaats is er de toch wel opmerkelijke beslissing van uw moeder om haar jongste dochter I.B. {...} in 2009 bij zich te houden, terwijl ze haar andere dochter B.B. {...} zelf naar Syrië begeleidt om haar van daar naar Europa te laten vluchten. Volgens u en I.B. {...} werd deze beslissing ingegeven door geldgebrek (CGVS 19 en CGVS I.B. {...}, 3 en 11). Meer zelfs, na het vertrek van B.B. {...} zou uw moeder zelfs beslissen om met I.B. {...} van Syrië naar Irak terug te keren in afwachting van nieuws over uw lot (CGVS, 20 en CGVS I.B. {...}, 3). Na uw vrijlating zouden jullie echter evenmin beslissen om Irak te ontvluchten, aangezien u verklaart er allemaal samen nog meer dan 2 jaar verder verbleven te hebben. Het financiële argument

dat zowel u als I.B. {...} aanhalen om jullie latere vertrek te verklaren, kan in dit verband niet overtuigen. Er rijzen immers ernstige vragen bij de vaststelling dat uw neef Ahmed de dubbele ontvoering anno 2009 niet ernstig genoeg achtte om financieel tussen te komen, terwijl hij anno 2011 zonder echte concrete vluchtaanleiding plots wel de noodzaak hiervan zou inzien (CGVS I.B. {...}, 11).

Wat betreft uw actuele vrees in Irak haalt u bovendien geen enkel concreet of persoonlijk feit aan waaruit zou blijken dat u in Irak nog steeds of opnieuw geïsoleerd zou worden en het slachtoffer zou zijn/worden van een daadwerkelijke vervolging. U heeft immers niet aannemelijk kunnen maken dat de door u aangehaalde ontvoering zich in de toekomst naar alle waarschijnlijkheid zou herhalen. Na uw vrijlating zou u Bagdad vrijwel onmiddellijk verlaten hebben. Bovendien zouden er zich sindsdien geen concrete problemen meer gesteld hebben (CGVS I.B. {...}, 10-11), hetgeen uw aangehaalde huidige vrees nog steeds aanzien te worden als dichte familie van een voormalig hoog Baath-lid verder ondergraaft. Nochtans zouden uw moeder en I.B. {...} sinds de ontvoering in 2009 praktisch ononderbroken gedurende 3 jaar op hetzelfde adres verbleven hebben (CGVS I.B. {...}, 3). Als directe vluchtaanleiding halen zowel u als uw zus het vertrek van de Amerikaanse troepen en de daaropvolgende van voormalige Baathleden en hun kinderen door de Iraakse autoriteiten aan (gehoorverslag CGVS 10 en CGVS I.B. {...}, 8 en 11). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, is een dergelijke arrestatiegolf er inderdaad geweest. De arrestanten waren echter voormalige Baath-leden. Familieleden van deze arrestanten zouden ongemoeid gelaten zijn (zie p. 12-13 in de SRB over voormalige Baath-leden in Irak). In dit verband rijst bovendien de vraag waarom enkel u, B.B. {...} en I.B. {...} Irak moeten verlaten uit vrees voor jullie leven, in tegenstelling tot jullie andere zus Tefaoel. Zij zou tot op heden immers nog geen enkel probleem ondervonden hebben, hoewel ze naar aanleiding van jullie ontvoering Bagdad uit voorzorg ingewisseld zou hebben voor Mosul (CGVS 6 en CGVS I.B. {...}, 6-7). Ter volledigheid kan hier nog aan toegevoegd worden dat volgens de UNHCR-richtlijnen voormalige Baath-leden in Irak niet meer systematisch door gewapende groeperingen geïsoleerd worden (zie p. 6 in de SRB over voormalige Baath-leden in Irak). De vraag rijst dan ook waarom uw vader in het bijzonder geïsoleerd wordt, aangezien hij volgens uw verklaringen tijdens het bewind van Saddam Hussein enkel formeel lid was van de Baath-partij om professionele redenen en hij bijgevolg sinds 2003 niet meer voor de Baath-partij actief geweest zou zijn (CGVS 12 en 15).

Ondanks uw bezorgdheid over deze massa-arrestaties door de Iraakse autoriteiten is het bovendien opmerkelijk dat u noch uw zus niet beter geïnformeerd zijn hieromtrent, vooral gezien de vele contacten van uw oom bij de huidige politie- en veiligheidsdienst alsook bij het leger (CGVS 10 en 12). Zo zou uw zus enkel één naam van één van de gearresteerden kunnen noemen, zonder verder iets over deze persoon te kunnen vertellen. Zelf zou u als concreet voorbeeld onder meer Saber al-Douri vermelden (CGVS 19). Volgens de informatie waarover het Commissariaat beschikt werd Saber al-Douri als voormalig hoofd van de militaire inlichtingendienst tijdens het Baath-regime echter al kort na de Val van het regime door de Amerikanen gevangen genomen en in 2008 overgedragen aan de Iraakse autoriteiten. Deze persoon noch de reden van zijn arrestatie hebben bijgevolg iets te maken met de recente arrestaties waarnaar u verwijst. Een dergelijke verklaring doet enkel nog meer twijfel rijzen omtrent het daadwerkelijke tijdstip van vertrek van u en uw familieleden uit Irak.

Bovendien baseert u uw recente vrees niet op concrete problemen, maar louter op geruchten. Uw huidige vrees zou ingegeven zijn door informatie die u gekregen zou hebben van familie met belangrijke contacten bij de huidige Iraakse overheidsdiensten (CGVS 19 en CGVS I.B. {...}, 11). Bijgevolg heeft u uw persoonlijke vrees op vervolging niet aannemelijk kunnen maken, daar ze eerder gebaseerd is op veronderstellingen dan op concrete feiten. Het is evenwel een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging die determinerend is om als vluchteling te worden beschouwd. U heeft bijgevolg niet aannemelijk kunnen maken dat er daadwerkelijk een direct gevaar bestaat voor u en uw zus. De vaststelling dat zowel uw vader als uw moeder zich tot op heden bovendien nog steeds in Irak zouden bevinden, ondanks de ernstige problemen die ze er vrezen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees. Uw moeder zou sindsdien afwisselend bij verschillende mensen verblijven, maar zou stevast zeggen dat het goed met haar gaat (CGVS I.B. {...}, 4). Uw verklaring dat uw vader het land niet zou kunnen verlaten omdat hij sedert het vertrek van de Amerikanen overal in Irak gesignaleerd zou zijn (CGVS 20 en CGVS I.B. {...}, 12), verklaart nog niet waarom hij het land niet eerder ontvluchtte. Hoewel u zijn schuiladres niet zou kennen, bent u er echter rotsvast van overtuigd dat hij zich nog steeds in Irak bevindt (CGVS 5).

Wat er ook van zij, uw vage verklaringen over de hele lijn doen afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid met betrekking tot de bedreigingen vanwege uw vaders Baath-profiel. Zelfs indien nog geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen, quod non, dan nog dient opgemerkt te worden dat de door u aangehaalde feiten niet zwaarwichtig genoeg zijn om gecatalogeerd te worden als een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie. Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012). Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Wat de door u neergelegde documenten betreft, kan nog worden vermeld dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. De geboorteakte, nationaliteitsbewijzen, identiteitskaarten, studentenpas en het militair boekje verschaffen louter informatie met betrekking tot uw identiteit en herkomst, hetgeen hier niet in twijfel wordt getrokken. In dit verband kan wel de selectieve vernietiging van originele identiteitsdocumenten in de brand even aangekaart worden. Veel belangrijke documenten zouden immers in jullie huis in Bagdad achtergebleven zijn, omdat uw 'moeder en zus inderhaast vertrokken waren omdat ze bang waren' (gehoorverslag CGVS 12). Dit verklaart echter nog niet waarom uw oom, die af en toe nog eens naar jullie huis in Bagdad ging kijken, deze bij één van zijn bezoeken niet voor uw familie had kunnen meebrengen (gehoorverslag CGVS 11). Als gevolg van de brand zou uw vader over geen enkel officieel document meer beschikken, al zou uw moeder hier toevallig wel een kopie van in haar bezit hebben (CGVS 10). Ook de originele identiteitsdocumenten van uw moeder zouden in diezelfde brand verdwenen zijn, waardoor u ook van

haar enige identiteitsdocument – haar nationaliteitsbewijs - louter een kopie kunt neerleggen (CGVS 11). U kon evenmin een woonstkaart of rantsoenkaart voorleggen, behalve een attest van woonst in al-Khadra, dat volgens uw verklaringen gebruikt kon worden in de plaats van een officiële woonstkaart. Het origineel hiervan zou echter eveneens in de brand verdwenen zijn (gehoorverslag CGVS 12). De originele documenten in verband met het verblijf van uw ouders en u in Frankrijk in de jaren '80 daarentegen, zouden wel van de brand gered zijn. De door u neergelegde foto's bieden geen aanknopingspunten waardoor het huis en de auto als uw eigendom geïdentificeerd kunnen worden. Ze verschaffen evenmin informatie over de omstandigheden waarbij beide beschadigd werden. Hetzelfde geldt voor de x-ray die van u genomen zou zijn in het ziekenhuis na uw ontvoering. Het curriculum vitae van uw vader betreft een gewoon getypt document dat door eender wie en om het even waar opgesteld kan zijn, waardoor de bewijswaarde hiervan relatief is. De kaart van de 'Vrienden van Saddam' doet geen afbreuk aan bovenvermelde bevindingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekster:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soennitsche moslim te zijn van Arabische origine en u zou het grootste deel van uw leven in Bagdad (Centraal-Irak) gewoond hebben.

Volgens uw verklaringen ondervindt u in Irak reeds jarenlang problemen als gevolg van uw vader, M. al-A. {...}, zijn vroegere lidmaatschap bij de Baath-partij van Saddam Hussein. Hij zou opgeklommen zijn tot de partijrang van adû shu'bah en zou tot eind 2007 rector geweest zijn van de onderwijsfaculteit van meisjes in al-Jadriyah (Universiteit van Bagdad). Hij zou ook privé-lessen hebben gegeven aan kinderen van belangrijke Baath-leden.

Na de val van Saddam's regime zouden jullie thuis vaak bedreigingen ontvangen hebben omwille van het werk van uw vader. Op een dag in 2007 zouden jullie thuis vaststellen dat de ramen in het huis gebroken waren en er een grote steen in de garage was achtergelaten. Datzelfde jaar nog werd jullie huis onder vuur genomen, waardoor het raam van de keuken sneuvelde. Het laatste dreigement was een envelop met daarin een kogel die uw moeder eind 2007 teruggevonden zou hebben in huis. Naar aanleiding van al deze problemen zou uw vader eind 2007 beslissen onder te duiken, in de hoop dat hiermee de problemen voor jullie zouden ophouden.

Op 25 december 2008 zouden uw broer Muhannad en zus B.B. {...} thuis ontvoerd zijn door onbekende militieën, volgens uw verklaringen omwille van uw vader. U zou op dat moment niet thuis geweest zijn. B.B. {...} zou na betaling van 30.000 dollar losgeld vrijgelaten zijn, waarop u samen met haar en uw moeder bij familie in de omgeving van Fallujah Amriya ging wonen. Na 3 maanden vergezelden u en uw moeder en een oom B.B. {...} naar Syrië om van daaruit naar Europa te vluchten. Na ongeveer 25 dagen zouden jullie zonder B.B. {...} naar Fallujah Amriya terugkeren, waar u zou verblijven tot aan uw eigen vertrek uit Irak. Op 28 februari 2009 werd Muhannad door de Amerikanen bevrijd, maar hij zou jullie pas een tijd later terugvinden. Muhannad zou sindsdien constant van verblijfplaats veranderd zijn uit vrees voor een nieuwe ontvoering.

Op 8 februari 2009 zou jullie huis door de overheid in beslag genomen zijn en in mei 2009 zouden jullie huis en auto in brand gestoken zijn. Na het vertrek van de Amerikanen uit Irak zou de overheid beslist hebben om ex-Baathleden en hoogopgeleiden te arresteren. Uit vrees dat ook u en uw broer Muhannad gevaar zouden lopen, besloot uw moeder dat jullie samen Irak moesten ontvluchten. Op 11 december 2011 zouden jullie Irak vanuit Ramadi verlaten, om vervolgens via Turkije op illegale wijze door te reizen naar België. Hier zouden jullie op 20 december 2011 toekomen vroegen jullie diezelfde dag nog asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: Uw geboortekte opgesteld in Frankrijk; uw origineel oud en nieuw nationaliteitsbewijs ; uw originele identiteitskaart; het nationaliteitsbewijs van I.B. {...}; de identiteitskaart van I.B. {...}; 10 foto's van een verwoeste woning en wagen; een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw moeder; een kopie van de identiteitskaart van uw vader; een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vader; verscheidene originele documenten in verband met het verblijf van uw ouders in Frankrijk tijdens uw vader's opleiding in de jaren '80; de originele kaart van de Vrienden van Saddam; het curriculum Vitae van uw vader; uw originele studentenpas aan de universiteit van al-Mansour (geldig tot 1 oktober 2001); uw militair boekje (dd. 1996); een x-ray foto; een kopie van een woonattest.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u zich in geval van een eventuele terugkeer naar Irak kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt immers dat u uw asielaanvraag volledig steunt op dezelfde motieven die terzake door uw broer werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

“..”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur en de motiveringsplicht, de schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, de schending van het gelijkheidsbeginsel, de schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, de schending van artikel 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève en de schending van het principe van de eenheid van familie.

Verzoekers betogen het volgende:

“Schending van beginsel van behoorlijk bestuur en schending van de motiveringsplicht en schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel en schending van het gelijkheidsbeginsel Art 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en artikel 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen : Aangezien de aangevochten beslissing foutief en onafdoende gemotiveerd is en zulks een schending uitmaakt van de motiveringsplicht ; Aangezien overeenkomstig art. 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden ; de materiële motiveringsplicht vereist dat de administratieve overheid dewelke moet beslissen rekening houdt met alle elementen van de zaak ; Aangezien artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder hun toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd ; de formele motiveringsplicht vereist het bestaan van een motivering en het adequate karakter van deze motivering ; Dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn ? De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing ; De motivering is niet afdoende als het gaat om : Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule,D., De Motiveringsplicht en Vreemdelingenwet TVVR 1993, 67 e.v.) ; Doordat de aangevochten beslissing dd. 31.7.2012 in haar motivering zich toespitst op “vermeende” tegenstrijdigheden in de verklaringen van de verschillende familieleden - kandidaat vluchtelingen en deze laat primeren boven het belang van verzoekers dewelke in België asiel gevraagd hebben waar zij in Irak door hun nationale overheden niet geholpen worden, wel integendeel vervolgd , waardoor DVZ en het CGVS in casu in concreto geen rekening gehouden heeft met alle elementen van de zaak, nl. de feitelijke omstandigheden waarom verzoekers in België een aanvraag tot asiel indienden , zoals hoger uiteengezet onder II of samengevat : het feit dat verzoekers niet kunnen terugkeren naar Irak waar zij daar als kinderen van een hoge functionaris van de Baathpartij, hun vader, dewelke sedert 2007 ondergedoken leeft ten allen tijde het risico lopen vervolgd te zullen worden door de officiële Irakese autoriteiten, weze het lokaal of nationaal, omwille van het door de Irakese autoriteiten uitgevaardigde besluit na het vertrek van de Amerikanen in december 2011 om alle ex-Baathleden en hoogopgeleiden te arresteren ; Terwijl overeenkomstig art. 62 van de vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 van de wet van alle administratieve beslissingen en bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden ; Dat in casu de door het CGYS opgegeven motivering duidelijk geen rekening houdt met alle omstandigheden eigen aan de zaak, zij eenvoudigweg en zichtbaar gemakkelijkschalve zich toegespitst heeft op deze vermeende tegenstrijdigheden en zij de grond van de zaak niet onderzoekt en zij derhalve minstens de materiële motiveringsplicht schendt ; Schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel Daar waar de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, maakt dit een schending uit van de zorgvuldigheidsplicht; Vervolgens dient benadrukt te worden dat het bestuur verondersteld wordt slechts met kennis van zaken een bepaalde beslissing te nemen; In casu nam de Staatssecretaris nochtans

een beslissing zonder met de elementen, hogervermeld onder nr. 1 en zonder met de feitelijke omstandigheden vermeld onder II, rekening te houden; Dat zij derhalve haar taak niet naar behoren vervuld heeft en als gevolg hiervan zij een beslissing genomen heeft zonder enige concrete informatie, een beslissing dewelke het lot van verzoekers bezegeld heeft; Schending van art. 1,A, lid 2 van de Conventie van Genève Doordat het CGVS niet aanneemt dat er in hoofde van verzoekers wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van art. 1,A, lid 2 van de Conventie van Genève ; Terwijl de gronden op basis waarvan verzoekers vrezen te worden vervolgd een combinatie inhoudt van 2 gronden : zijnde enerzijds als 'sociale groep', anderzijds omwille van de 'politieke overtuiging', die verzoekers koesteren, zodat zij wel degelijk onder de toepassing van art. 1 ,A, lid 2 van de Conventie van Genève vallen ; Verzoekers behoren wel degelijk tot een bepaalde sociale groep ; Ze zijn met name kinderen van een hoogopgeleide vader die als lid van de Baathpartij en tevens behorende tot de hogere rangen van deze partij en voorheen werkzaam als rector van de Al Jadriya Universiteit van Bagdad tot 2007, eind 2007 verplicht was onder te duiken en op heden nog steeds ondergedoken leeft ; Sedert het vertrek van de Amerikanen uit Bagdad in december 2011 heeft de Irakese regering besloten alle ex-Baathleden en hoogopgeleiden te arresteren ; Dat sedertdien verzoekers op de vlucht zijn in Bagdad en zij op verschillende plaatsen in Bagdad zich verscholen hebben tot zij uiteindelijk naar België zijn kunnen vluchten ; Verzoekers vrezen tevens voor vervolging omwille van de politieke overtuigingen dewelke zij delen ; Hoewel verzoekers zelf niet verbonden zijn aan een politieke beweging, worden zij door het feit dat zij de kinderen zijn van hun vader, een hoogopgeleide persoon (rector van de Al Jadriya Universiteit te Bagdad) en persoon dewelke binnen de Baathpartij een hoge rang bekleedde, geassocieerd met hun vader die het voorwerp van arrestatie uitmaakt in Irak ; De mogelijkheid bestaat en is zelfs reëel dat verzoekers evenzeer zouden gearresteerd worden (zie infra stuk 2) rekening houdende met het feit dat reeds eind 2008 verzoekers ontvoerd werden ; Het Handboek van de VN-Hoge Commissariaat voor Vluchtelingen te Genève aanvaardt dat voor vaststelling van 'vervolging wegens politieke overtuiging de overheden of andere groeperingen "kennis" hadden van de opvattingen van de asielaanvrager (Chapter II, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and te 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, HCR/IP/Eng/REV. 1 Reedited, Geneva, January 1992, UNHCR 1979) ; Het is niet vereist dat de asielaanvrager ook effectief lid was van een politieke beweging of partij ; De vervolging die verzoekers vrezen gaat overigens niet alleen uit van lokale, maar ook van de nationale Iraakse overheden ; Ter staving van de persoonlijke en gegronde vrees, die niet louter op geruchten zou gebaseerd zijn zoals het CGVS gans ten onrechte voorhoudt, in hoofde van verzoekers voor vervolging wegens voormelde gronden, legden zij reeds verschillende documenten voor en voegen zij thans nog : een schrijven bij van de President van de Ministerraad van de Republiek Irak dd. 15.10.2011, waaruit blijkt dat ingevolge een beslissing van de President de roerende en onroerende goederen van de ontwortelde Baathisten en van hun families in beslag genomen werden ; dat dit schrijven een ganse lijst opsomt van mensen waaronder op nr 8 vermeld staat M. A. A.A. {...}, zijnde de vader van verzoekers ; dat dit schrijven medegedeeld werd aan verschillende Irakese instanties zoals : het Ministerie Van Binnenlandse Zaken, het Ministerie van Financiën, de Algemene dienst van Douane, de algemene Notarisdiensten, de Dienst Controleposten en de grensovergangen ; dat verzoekers op hun adres in Florennes dit schrijven ontvangen hebben van een familielid via DHL dd. 17.6.2012 (stuk 2) ; dat dit schrijven mede verklaart waarom de vader en moeder van verzoekers het land niet kunnen ontvluchten ; de bewering van het CGVS dat familieleden zouden ongemoeid gelaten worden is niet correct enerzijds tegenstrijdig met datgene wat hoger vermeld werd en anderzijds tegen strijdig met de bron naar waar het CGVS zelf verwijst, nl. p. 12 en 13 van het SBR ; deze SBR "Irak" De actuele veiligheidssituatie in Central-Irak-Bagdad dd. 16.7.2002" zoals medegedeeld door de dienst documentatie van het CGVS na opvraging, voorziet op blz 12 dat " de situatie voor de komende maanden onvoorspelbaar blijft en samenhangt met heel wat factoren, zoals de evolutie van de politieke situatie, het effect van de terugtrekking van de Amerikaanse militairen en de efficiëntie van de Iraakse Veiligheidsdiensten, maar Cedoca blijft na deze update de situatie in Irak op de voet volgen en zodra de situatie ingrijpend zou wijzigen wordt een nieuwe update voorzien." Aangezien de vrees tot vervolging in hoofde van verzoekers dan ook wel degelijk reëel en ernstig is waar er daadwerkelijk een direct gevaar bestaat voor verzoekers, zodat zij dienen erkend te worden als vluchtelingen ; Schending van het principe van de eenheid van de familie Doordat het CGVS het principe van eenheid van de familie, zoals gehuldigd door het Handboek van het VN-Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te Genève, schendt ; (Chapter VI, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 protocol relating to the Status of Refugees, HCR/IP/4/Eng/REV. 1 Reedited, Geneva, January 1992, UNHCR 1979) ; Hoewel verzoekers echter niet meer minderjarig zijn, ziet het Handboek dit niet als een vereiste ; Integendeel het principe luidt vrij algemeen als volgt : "If the head of a family meets the criteria of the definition, his dependants are normally granted refugee status according to the principle of family unity. " ; Terwijl in eerste instantie het verhaal van verzoekers niet los kan gezien worden van de situatie

waarin de gehele familie Mahmoud Ali Al Abbasi zich bevindt ; Vader Mahmoud Ali Al Abbasi leeft ondergedoken sedert 2007 omwille van de driegementen hogervermeld ; Einde 2008 werden verzoeker en zijn zus Ban, hoger reeds vermeld, reeds ontvoerd ; B.B. {...} werd na betaling van losgeld vrijgelaten en vluchtte sedertdien naar Europa, nl. België waar zij de subsidiaire beschermingsstatus kreeg bij beslissing van 27.10.2009 (stuk 3) ; Verzoeker werd na enkele maanden vrijgelaten en vond later verzoekster en zijn moeder terug, waarop zij besloten op verschillende plaatsen bij familie te verblijven In Irak om het risico niet te lopen opgepakt te kunnen worden uit vrees voor hun leven ; Verzoekers hebben vervolgens eind 2011 gelijktijdig Irak ontvlucht, en ook gelijktijdig in België asiel aangevraagd ; De angst voor vervolging dat ieder familielid individueel teistert heeft ook een effect op de andere familieleden ; in Irak zijn familiebanden namelijk nog zeer sterk, en wordt het gedrag van één iemand al snel aan de hele familie verweten ; Het hogervermeld principe van eenheid van familie dient in casu dan ook toegepast te worden.”

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekers de aangevoerde schendingen van het rechtszekerheids-, het vertrouwens- en het gelijkheidsbeginsel op geen enkele manier toelichten in hun verzoekschrift. Om als middel in aanmerking genomen te worden moet immers naast de geschonden geachte bepaling of het geschonden geachte beginsel in het verzoekschrift verduidelijkt worden hoe en waarom verzoekende partijen menen dat de bewuste bepaling of het bewuste beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden. Geen enkele toelichting wordt evenwel teruggevonden.

Voor wat betreft de ingeroepen schending van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* merkt de Raad voorts op dat er meerdere beginselen van behoorlijk bestuur zijn, en het niet aan de Raad toekomt te achterhalen welk beginsel van behoorlijk bestuur verzoekers met dergelijke verwijzing precies geschonden achten.

Het middel is in de aangegeven mate niet ontvankelijk.

2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen, die juridisch gesteund zijn op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kennen. Verzoekende partijen maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law*

of *Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers' relaas ongeloofwaardig heeft bevonden op basis van de vaststelling dat het merkwaardig is dat de vader van verzoekers ondanks zijn hoge rang in de Baath-partij en het proces van de-Baathificering na de val van het regime in 2003, ongemoeid zijn werk tot eind 2007 verder is kunnen uitvoeren tot hij zelf is ondergedoken en de vaststelling dat verzoekers vage en tegenstrijdige verklaringen afgelegd hebben met betrekking tot de vervolgingsfeiten en de periode van verblijf in Irak voor hun vlucht. Verder hebben verzoekers twijfelachtige verklaringen afgelegd over hun reisweg en ten slotte stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekers geen enkel concreet of persoonlijk feit aanhalen waaruit zou blijken dat zij nog steeds of opnieuw gevisieerd zouden worden en het slachtoffer zouden zijn of worden van een daadwerkelijke vervolging.

2.6. Waar verzoekende partijen in hun betoog een summier samenvatting geven van het door hen voorgehouden asielrelaas en stellen vervolgd te worden omwille van zowel het behoren tot een bepaalde sociale groep als omwille van politieke overtuiging, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221).

Waar verzoekende partijen een uitvoerige uiteenzetting doen van theoretische beginselen, wijst de Raad erop dat verzoekende partijen evenwel nalaten deze theoretische overwegingen in concreto toe te spitsen op de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat dit geen weerlegging vormt van deze motieven. Het komt immers aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij in gebreke blijven.

2.7. Verzoekers brengen bij hun verzoekschrift ter staving van hun persoonlijke en gegronde vrees het schrijven aan van de president van de Ministerraad van de Republiek Irak van 15 oktober 2011. Verzoekers stellen dat hieruit blijkt dat ingevolge een beslissing van de president de roerende en onroerende goederen van ontwortelde Baathisten en hun families in beslag worden genomen en dat hierin een lijst wordt opgesomd van gevisieerde personen, waaronder de vader van verzoekers. Verzoekers stellen dat dit schrijven verklaart waarom de vader en moeder van verzoekers het land niet kunnen ontvluchten.

2.8. Daargelaten de vraag of de brief van de president van de Ministerraad van de Republiek Irak van 15 oktober 2011 een nieuw stuk is in de zin van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat dit document geen authentiek document betreft maar wel een kopie. Daar kopieën gemakkelijk door knip- en plakwerk te vervalsen zijn, kan aan dit stuk geen enkele bewijswaarde worden toegekend. Bovendien kan aan bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Echter, zoals blijkt uit de bespreking hoger, is het asielrelaas van verzoekers behept met tal van vaagheden en onaannemelijkheden waardoor de geloofwaardigheid van hun asielrelaas volledig ondermijnd wordt.

Bovendien merkt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht op dat inhoud van de bijgebrachte brief in strijd is met wat zij hebben verklaard. Immers blijkt dat verzoekers hebben verklaard dat hun ouderlijk huis reeds in beslag werd genomen in februari 2009 en in mei 2009 in brand werd gestoken (Gehoorverslag eerste verzoeker, p 6 en Gehoorverslag tweede verzoekster, p 15), terwijl in de brief staat dat er sprake is van inbeslagname van roerende en onroerende goederen vanaf 15 oktober 2011. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoekers.

2.8. Waar verzoekers stellen dat de bewering van de verwerende partij dat hun familie ongemoeid zou gelaten worden in tegenstrijd is met de voormelde brief en met de informatie op pagina 12 en 13 van de SRB "Irak De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Bagdad" van 16 juli 2012, verwijst de Raad enerzijds naar wat onder het vorig punt werd gesteld inzake de brief en anderzijds naar de geciteerde passage van de SRB, waarin enkel wordt gesteld dat de situatie onvoorspelbaar blijft, waaruit geenszins kan afgeleid worden dat verzoekers hun familie wordt gevisieerd of lastig gevallen.

2.9. Verzoekers verwijzen voorts naar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan hun zus B. bij beslissing van 27 oktober 2009 (stuk 3). Verzoekers stellen dat de angst voor vervolging dat ieder familielid individueel teistert ook een effect heeft op de andere familieleden. In Irak zijn familiebanden namelijk nog zeer sterk en wordt het gedrag van één iemand al snel aan de hele familie verweten. Volgens verzoekers dient in casu dan ook het principe van eenheid van familie toegepast te worden.

2.10. De Raad wijst er op dat de procedure tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus niet tot doel heeft over te gaan tot de erkenning van dit recht louter en alleen uit eerbiediging voor het gezins- of familieleven, en dit los nog van de vaststelling dat de Raad niet inziet hoe verzoekers een effectief familieleven zouden hebben met hun zus die al sinds 2009 in België verblijft terwijl verzoekers zelf pas in 2011 Irak verlaten hebben. Immers moet nagegaan worden of verzoekers zelf een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade hebben. Uit de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam waarom de vluchtelingenstatus aan verzoekers niet kan worden toegekend en waarom de situatie in Centraal-Irak, Bagdad niet van die aard is dat deze een toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verantwoordt. In artikel 48/5, §3, tweede alinea van de Vreemdelingenwet wordt duidelijk gestipuleerd dat er rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. In iedere individuele asielaanvraag moet aldus de situatie op het ogenblik van de beslissing in aanmerking worden genomen. Zoals blijkt uit stuk 3 toegevoegd aan het verzoekschrift heeft hun zus in 2009 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend gekregen omdat er op dat ogenblik een reëel risico bestond van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit de uitvoerige informatie waarop de commissaris-generaal zijn beslissing thans steunt om verzoekers de subsidiaire bescherming te weigeren blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak / Bagdad niet meer van die aard is dat omwille hiervan de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

2.11. Inzake de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoekende partijen en dat zij tijdens het gehoor de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

Wat betreft de door verzoekende partijen aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoekende partijen tonen deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

Het eerste middel is ongegrond.

2.12. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betogen het volgende:

“Schending van art. 48/4, §2, c van de wet van 15.12.1980 op de Vreemdelingen Doordat het CGVS het principe van de subsidiaire beschermingsstatus schendt ; Het CGVS is immers van mening dat, niettegenstaande zij over een zekere appreciatiemarge beschikken en beweren de beschikbare informatie grondig geanalyseerd te hebben, zij menen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict ; Terwijl dat deze vaststelling mogelijks correct is in theorie doch in casu zeker niet van toepassing is ; Verzoekers zijn geen gewone burgers in Bagdad : zij zijn de kinderen van een hoogopgeleide persoon, afgestudeerd aan de Sorbonne Universiteit in Frankrijk, dewelke rector werd van de Al Jadriya (meisjes) Universiteit in Bagdad en tegelijkertijd lid van de Bathpartij ; dat hun vader werkte tot eind 2007 moment waarop hij besloot ondergedoken te gaan leven in Irak omwille van de ontvangen bedreigingen ; eind 2008 werd verzoeker en zijn zus B.B. {...} ontvoerd ; B.B. {...} werd na betaling van een geldsom vrijgelaten en vluchtte via Syrië naar België ; Verzoeker werd enkele maanden later in 2009 vrijgelaten en vond nadien verzoekster en zijn moeder terug, dewelke vervolgens op verschillende plaatsen in Bagdad gewoond en zich schuil gehouden hebben ; De door verzoekers aangehaalde vervolgingsfeiten van : -bedreigingen in 2007 aan de ganse familie, -het ondergedoken leven van hun vader, -de ontvoering van verzoeker en zus Ban, -de vlucht van zus Ban, en thans de vlucht van verzoekers omwille van het besluit uitgevaardigd door de Irakese autoriteiten dat zij ex-Baathleden en hoogopgeleiden zouden arresteren ; hebben hen doen beseffen dat zij niet meer veilig zijn in Irak ; Het reëel risico voor verzoekers om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict staat dan ook vast ; Noch het CGVS noch het UNHCR ontkennen dat er nog steeds geweld plaatsvindt tegen welbepaalde personen in het gewapend conflict hetwelk nog steeds aan de gang is in Bagdad ; Het UNHCR voegt er zelfs aan toe dat het aantal doelgerichte aanslagen stijgt, voornamelijk na het vertrek van de Amerikaanse troepen begin 2012 : de aanslagen waren zwaar, grootschalig, in de regel hetzelfde patroon volgend als voorheen en ook gericht van aard ; Het CGVS geeft in de eerste § van p. 5 van haar beslissing zelfs toe dat enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd werden en in de volgende § van zelfde beslissing bevestigt zij dat in Centraal -Irak, en meer bepaald in Bagdad, de situatie nog altijd problematisch is ; Doch niettegenstaande de algemene veiligheidssituatie in Bagdad misschien niet meer zo uitzonderlijk is, blijft de loutere aanwezigheid van verzoekers in Bagdad (gelet op alle hoger aangehaalde elementen) nog steeds een ernstig risico op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in art. 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet ; dat het verkieslijker had geweest dat het CGVS niet algemeen zou geoordeeld hebben toch in casu het dossier van verzoekers individueel, rekening houdend met de eenheid van de familie, zou geapprecieerd hebben, wat tot toekenning van minstens de subsidiaire beschermingsstatus zou geleid hebben zoals ook geoordeeld over B.B. {...} bij beslissing van (stuk 3); ”

2.12.1. Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Voor zover verzoekers zich zouden beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van hun asielrelaas om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming, dient gesteld dat, in acht genomen de bespreking van het eerste middel, verzoekers niet aantonen dat zij worden vervolgd of gevisieerd door hun autoriteiten of derden. Dienvolgens maken verzoekers niet aannemelijk dat zij het slachtoffer dreigen te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in hoofde van verzoekers een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt.

2.12.2. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.12.3. Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing “Irak” “De actuele veiligheidssituatie in Centraal- Irak – BAGDAD” van 16 juli 2012) en verzoekers hier ook naar verwijzen, is de Raad van

oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.12.4. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch de veiligheidssituatie reeds enkele jaren verbeterd is en er een afname is van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie en ambtenaren, Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

2.12.5. Volledigheidshalve wijst de Raad op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (F.H. v. Zweden, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport "Strategy for the Iraq Situation" van januari 2007 en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de preciaire veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar is verbeterd (§64, §65, §91), wat blijkt uit de overdracht van de handhaving van de veiligheid van de US-troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en de IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor zij die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor zij die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91).

2.12.6. In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 27-28), kan in hoofde van verzoekers niet worden aangenomen dat zij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komen voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

2.12.7. De Raad stelt derhalve vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie in Irak op de voet volgt en dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003 en 2012.

2.12.8. Waar verzoekers stellen dat zij geen gewone burgers zijn en verwijzen naar de functie van hun vader en de in hun asielrelaas aangehaalde vervolgingsfeiten, wijst de Raad er opnieuw op dat waar verzoekers zich beroepen op de vervolgingsfeiten die aan de grondslag liggen van hun asielrelaas om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming, hun asielrelaas – zoals besproken onder het eerste middel – ongeloofwaardig is bevonden, zodat zij dit niet dienstig kunnen aanvoeren in het kader van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoekers

niet akkoord zijn met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

Het tweede middel is ongegrond.

2.12. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER